

havde lovet det, faldt der lidt Ro over hende; men hun vilde hele Tiden holde hendes Haand.

„Ja, nu dør jeg, Meta!“ hviskede hun en Gang. „Og saa har jeg dog aldrig levet!“

Den sidste Nat fantaserede hun og nævnte da flere Gange Dihmer. Men især talte hun om sin „søde lille Mor“, der havde holdt tusinde Gange mere af hende, end hun fortjente. Det var omtrent hendes sidste Ord.

XV

En tidlig Sommermorgen halvandet Aar efter stod Københavnerdamperen Randersfjorden ind efter en rolig Fart over Kattegat. Der sad endnu kun en enlig Mand paa Promenadedækket, en Mand, der saae ind over Landet med et sørgmodigt, drømmefjernt Blik. Det var Johannes Gaardbo.

Han var paa Vej til et kirkeligt Møde i Aarhus, og naar han havde valgt at gøre Rejsen med Randersdamperen, var det tildels for at undgaa de andre københavnske Deltagere i Mødet, særligt Pastor Stensballe. Men desuden havde han hørt, at man paa Sejladsen ind i Fjorden kom saa tæt forbi Favsingholm, at man kunde se Gaarden.

Det gik ham nu, som det var gaaet Broderen, da denne første Gang sejlede her. Han kom til at tænke paa Kolding Fjord og paa Hjemrejserne i den lykkelige Studentertid. Og Minderne overvældede ham. Han sad der med en søvntung Følelse af at have været borte fra sig selv i mange Aar. Det var Barndommens Kyst, der viste sig for ham i en Drøm. Det var Gaardbo Strand, han sejlede forbi. Og den By, der dukkede frem forude i Morgentaagen, var ikke Randers men hin anden lille Købstad, hvor engang Rosalie stod smilende paa Bryggen og viftede til ham med sit Slør.

Noget Kærlighedsmøde var det ikke, han rejste til nu. Sammenkomsten i Aarhus var bragt i Stand, fordi Landet atter stod foran en Valgkamp, og det var Stensballes Hensigt at styrte Tyrstrup og anbringe Højskoleforstander Aleksandersen paa det mi-